

‘Verwacht van mij geen vlekkeloze perfectie’

Tjarda Struik (37), de niet te stoppen ‘blindfluencer’ die TikTok veroverd, tart alle beperkingen met een vleugje humor. Deze bijna blinde doorzetter wordt binnenkort zelfs de nieuwe burgemeester van Leiderdorp! ‘Ik ben niet zo snel uit het veld te slaan.’

In de wereld van TikTok en Instagram staat ze bekend als de enige echte ‘blindfluencer’ – Tjarda Struik! Ondanks haar beperkte zicht door een oogaandoening, heeft ze al heel wat indrukwekkende stunts uitgehaald. Van skiën als een pro tot het rennen van een marathon, niets houdt haar tegen. En nu voegt ze een kers op de taart toe aan haar lijst van prestaties: ze wordt de nieuwe burgemeester van Leiderdorp! De blijdschap valt van haar gezicht af te lezen. “Ik moet zeggen dat ik het behoorlijk stoer vind dat de gemeente het aandurft om met mij in zee te gaan en niet vast te houden aan het stereotype beeld van een burgemeester. Ze kijken verder dan alleen naar een oudere man met een politieke carrière achter de rug. Bij dat standaardprofiel hoort ook nog eens dat je geen beperking hebt. Dus tel maar na.”

Met een komische touch
Tjarda, nu nog VVD-raadslid in Zeist, heeft duurzaamheid, diversiteit en inclusie als belang-

rijkste agendapunten. Verder heeft ze grote plannen om als burgemeester meer in de schijnwerpers te staan op sociale media. En niet alleen voor saaie ambtelijke kwesties, maar ook met een flinke dosis humor. “Verwacht geen vlekkeloze perfectie van mij. Ik zou zomaar de verkeerde persoon een hand kunnen geven, een vergadering op verkeerde manier kunnen leiden, of zelfs tegen een

‘Stoer dat de gemeente in zee durft te gaan met mij’

glazen deur aanlopen.” Voordat Tjarda haar intrek neemt in het stadhuis, heeft ze al meer dan tweehonderdduizend volgers verzameld op TikTok. Als ‘blindfluencer’ deelt ze haar dagelijks leven. Ze laat zien hoe ze een kopje thee zet, in een zwembad stapt of haar haar stylt. Maar er is altijd ruimte voor een persoonlijke en komische touch, wat zeker bijdraagt aan haar populariteit. Zo herinnert ze zich een grappig moment toen ze met haar kinderen in een achtbaan ging, terwijl ze eigenlijk te jong en dus doodsbang waren. In een andere video deed ze mee aan de uitdaging om jezelf te kleden zoals je ouders. Ze gaf er een grappige draai aan door haar dochter in haar eigen stijl te kleden, compleet met een stok en een chique pakje. “Dat soort dingen vindt mijn dochter ook ontzettend leuk.”

‘Beter luisteren met mama’

Het moederschap brengt ook zeker de nodige uitdagingen met zich mee, gezien haar visuele beperking. “Ik kan mijn kinderen bijvoorbeeld niet goed in de gaten houden in een drukke speeltuin of op het schoolplein. Dan kan ik ze in die menigte moeilijk terugvinden, dus moet ik erop vertrouwen dat ze bij elkaar blijven of dat andere ouders me helpen mijn kinderen weer te vinden. Ik zeg ook altijd tegen ze: ‘Met mama moet je beter luisteren dan wanneer papa er ook bij is.’” Tjarda en haar man besloten al snel om een au pair in huis te nemen, zodat ze allebei kunnen blijven werken en Tjarda energie overhoudt om tijd met haar gezin door te brengen. De dagelijkse taken zoals koken en boodschappen doen zijn lastig vanwege haar visuele beperking. “Daarom neemt de au pair veel van deze taken op zich. Ik kan bijvoorbeeld niet zomaar op de fiets springen.” En zo brengt het dagelijks leven volop obstakels met zich mee. “Ik kan niet

©Helene Wiesenhausen

zien of er vlekken op mijn kleding zitten. En ook het controleren of mijn make-up goed zit of simpelweg ergens naartoe gaan met de auto, dat is voor mij niet vanzelfsprekend. Ik ben afhankelijk van het openbaar vervoer. En het lezen van instructies op een verpakking, dat kan ik ook niet. Frustrerend? Ja, natuurlijk. Het zou fijn zijn als ik morgen alles zou kunnen zien, dat lijkt me veel relaxter. Dan hoefde ik niet zo hard te werken voor alledaagse dingen die voor anderen normaal zijn.”

‘Op stap met mijn hondje’

Tjarda vindt altijd weer praktische en creatieve oplossingen om met haar visuele beperking om te gaan. Zo is ze zelfs gaan skiën, met hulp van haar man die haar via een oortje coachte, en is ze een fervent hardlooper. “Ik ren graag op routes die ik goed ken. Samen met mijn hondje ga ik regelmatig op pad. Hij rent voor me uit en ik zorg ervoor dat het rustig is om me heen, want ik kan het onderscheid tussen de weg en de stoep niet zien. Daarom kies ik vaak voor fietspaden en bosroutes, waar ik geen drukke straten hoeft over te

steken.” Om ervoor te zorgen dat ze goed zichtbaar is, draagt ze een opvallend hesje met het woord ‘blind runner’ erop geschreven. Ze lacht: “Hoewel, wie neemt dat serieus? Haha, veel mensen begrijpen eigenlijk niet wat het betekent of ze merken het niet eens op.” Tjarda is getrouwd en moeder van twee kinderen. De vonk tussen haar en haar echtgenoot sprong twaalf jaar geleden over. “Mijn beste vriendin van de middelbare school had een neef, en die neef vierde vaak verjaardagen waar ik ook bij was, hij is nu mijn man. Maar toen we veertien waren, zagen we elkaar af en toe en was er niets bijzonders. Pas toen we wat ouder werden, begon het interessant te worden.” Voor haar man ligt er een behoorlijke verantwoordelijkheid op zijn schouders, vooral

sinds de komst van de kinderen. “Gelukkig heb ik een heel zorgzame man, dat helpt enorm. Maar hij werkt ook veel, dus hij is niet altijd thuis om voor het hele gezin te zorgen. Daarom hebben we een au pair. Ik wil gewoon niet dat Frans een soort mantelzorger voor mij wordt.”

‘Je hoofd staat altijd aan’

Op 17 april 1986 komt Tjarda ter wereld in Putten. Ze is een pientere leerling, maar wanneer ze naar het schoolbord kijkt, knijpt ze haar ogen samen en houdt ze haar handen als een verrekijker voor haar gezicht. Haar leraren en ouders beginnen al snel te vermoeden dat haar zicht niet helemaal in orde is. Na uitgebreid onderzoek wordt de diagnose gesteld: maculadegeneratie, een progressieve oogziekte die geleidelijk haar gezichtsvermogen aantast. Vanaf haar zesde levensjaar is het zicht van Tjarda langzaam maar zeker steeds verder achteruitgegaan. “Het was zo’n langzaam proces, dat ik het eigenlijk niet echt in de gaten had. Ik herinner me nog dat ik borden kon lezen en kon fietsen.” Op dit moment heeft ze nog ongeveer 5 procent van haar gezichtsvermogen over. “Ik heb in ieder geval een algemeen overzicht van wat er om me heen gebeurt, maar niet de details. Ik zie gewoon vlakken met bepaalde kleuren, en door te weten hoe dingen eruit zouden kunnen zien of wat er normaal gesproken in een bepaalde ruimte is, kan ik een soort van ‘zien’. Het is een puzzel van wat ik zie en wat ik weet. Je hoofd staat altijd aan, en je kan dat ook niet zomaar uitzetten, want dan snap ik de wereld om me heen ook gewoon niet.” Omdat de oogafwijking erfelijk is, vond Tjarda het belangrijk om zichzelf te laten testen voordat ze aan een gezin begonnen. “Op dat moment waren we nog niet klaar voor kinderen, dus er lag minder druk op. Ik weet niet wat ik zou hebben gedaan als ik te horen had

gekregen dat ook zij blind zouden worden.” Tjarda en haar man hadden verschillende perspectieven: “Mijn man stond er wat meer open voor, maar ik zag het niet zitten om samen een gezin te hebben waarin iedereen visueel beperkt is. Gelukkig bleek alles in orde te zijn. Mijn kinderen

zijn wel allebei drager, maar dat is maar een hele kleine groep in Nederland. Mijn man is bijvoorbeeld geen drager, daarom hebben onze kinderen de visuele beperking niet.”

‘Ik kan een verschil maken’

Tjarda had ervoor kunnen kiezen

om haar leven zo eenvoudig mogelijk te houden en zich op de achtergrond te houden. In plaats daarvan koos ze ervoor om in de spotlights te gaan staan, ook al was het niet de makkelijkste weg. “Het is niet altijd leuk en het kost veel energie en tijd, en het levert niet altijd direct resultaat op. Maar het inspireerde mij om te zien hoe andere mensen die te maken hebben met vergelijkbare beperkingen of obstakels het podium pakken. Daardoor beseft ik dat het er niet toe doet of je een beperking hebt, maar vooral hoe je ermee omgaat en welke stappen je zet om je doelen te bereiken. Het draait om doorzettingsvermogen en lef tonen, ongeacht de uitdagingen die je tegenkomt.” Nu is ze zelf een van die pioniers, die het pad gemakkelijker maakt voor degenen die na haar komen. “Ik krijg regelmatig berichten van onzekere jongeren, zelfs zonder beperking, die twijfelen aan hun vaardigheden. Wanneer ze mij zien, denken ze: als jij het kunt, dan kan ik het ook nastreven en bereiken wat ik wil. Ik geloof dat ik daarin een verschil kan maken, niet alleen omdat ik het zelf leuk vind, maar ook omdat ik ervan overtuigd ben dat het groter is dan wie ik ben.”

‘Doorzetten is uitdaging’

Van huis uit heeft Tjarda geleerd om te denken in mogelijkheden in plaats van in beperkingen. Als dochter van de familie Struik, bekend van Struik Foods, producent van onder andere soepen, sauzen en knakworsten, is ze opgegroeid met het ondernemerschap in haar bloed. “Bij ons thuis draaide het altijd om het verbeteren van producten, het creëren van een optimale smaakervaring en het

‘Het draait om doorzettingsvermogen en lef tonen’

analyseren van de concurrentie. We waren ook regelmatig te vinden op netwerkborrels en evenementen.” Over haar visuele beperking werd vroeger thuis gezwezen, ze draaide gewoon mee binnen het gezin. “Ik werd niet met zijden handschoenen aangepakt. Er werden bij mij dezelfde verwachtingen neergelegd als bij anderen: presteren, goede cijfers halen op school. Ik heb veel mensen ontmoet die kinderen hebben met een beperking en dan wil je het liefst alle obstakels voor hen wegnemen. Maar ja, dat werkt eigenlijk helemaal niet goed, want uiteindelijk gaat het kind de voordeur uit en daar is de wereld totaal niet aangepast op zijn of haar beperking. Ik geloof dus echt, los van het feit dat het soms best lastig was, dat het mij wel heel erg gevormd heeft en dat ik niet zo snel uit het veld geslagen ben. Omdat ik gewend ben dat dingen niet vanzelf gaan, zie ik het als een uitdaging om door te zetten.” Nog een kenmerkende karaktereigenschap van Tjarda is dat ze niet snel genoeg neemt met ‘nee’. “Kan niet’ bestaat niet per se voor mij. Ik begrijp dat ik bijvoorbeeld geen piloot kan worden, maar sommige dingen zijn met aanpassingen wel mogelijk. En juist dat vind ik leuk, om te laten zien dat het wel kan, zij het op een andere manier. Ik kan je niet vertellen hoe vaak ik te horen heb gekregen dat ik dingen niet kon. Eerst was het de twijfel of ik het Atheneum aankon. Vervolgens werd ik geconfronteerd met het idee dat bepaalde banen voor mij onbereikbaar zouden zijn. Ik ben zelfs herhaaldelijk afgewezen voor functies, maar dat weerhield me er niet van om verder te kijken: wat kan ik dan wél? Maar dat is nog niet alles, want als je ambitieus bent en tegelijkertijd kinderen hebt, krijg je ook de nodige opmerkingen.

“Kan niet’
bestaat niet per
se voor mij’

Voorals je ook nog eens een beperking hebt. Ik krijg regelmatig te horen: ‘Zie je je kinderen nog wel?’”

‘Steeds dat grotere doel’

Tjarda is regelmatig ook het mikpunt van spot, al kan ze daar zelf vaak nog het hardst om lachen. “Op Dumpert worden regelmatig filmpjes van mij gepost, zoals: ‘Hallo, ik ben Tjarda en ik ben bijna blind’, waarin ik laat zien hoe ik auto rij. Je ziet dan allemaal dikke auto’s crashen om me heen, terwijl ik rustig mijn weg vervolg. En toen het nieuws over mijn burgemeesterschap bekend werd, kwamen er opmerkingen als: ‘Leiderdorp vertrouwt Tjarda blindelings’. En: ‘Tjarda heeft een

nieuw geleidedorp gevonden.’” Op het schoolplein van haar kinderen wordt Tjarda, die ze kennen van TikTok, als een held onthaald. Soms probeert ze haar stok weg te moffelen in de kinderwagen om geen aandacht te trekken, maar meestal wordt ze al van veraf herkend: Tjarda!!! “Dan denk ik: dat ben ik! Maar het is ook gewoon die beperking, dus dat kinderen het geweldig vinden om een high five of een boks te krijgen van een bijna blinde vrouw, dat is toch bizar? Dat vind ik gewoon cool. En straks krijgen ze een kind in de klas dat in een rolstoel zit, dat is ook helemaal prima. Bij alles wat ik doe, denk ik steeds weer aan dat grotere doel, iets wat groter is dan ik.” ●